

NORIU PAPASAKOTI APIE VIENĄ VASARĄ, kurią praleidau kartu su keturiais amerikiečių gangsteriais. Du iš jų buvo broliai, kilę iš šalies pietų. Iš Raskino, Floridos, civilizacijos nepaliesto, miškingo krašto, kuriame tyko mokasininės gyvatės ir aligatoriai. Trečiasis buvo įtartinas vaikinai. Nepaprastai protingas. Sėdėjo jau daugelyje kalėjimų, bet iš daugumos pabėgo. Apie ketvirtąjį kai kas sakydavo, kad jis – visai ne žmogus. Klasingas padaras, kuriuo negalima nė sekunde patikėti.

Man ši vasara prasidėjo dar balandį, praėjus lygiai savaitei nuo mano dvidešimt ketvirtojo gimtadienio. Ankstų rytą, kai Eleanora iš naktinio gyvenimo grįžo į mūsų butą. Iš pradžių aš buvau kartu su ja. Pylimo rajone susitikome su keliais pažįstamais. Bet aš, kaip paprastai, anksti nusikaliau ir nuėjau namo. Mano kraujas ne toks karštas kaip jos ir negainioja manęs kiaurą naktį. Be to, kai laivo bare sėdėjome ant vienos iš tų rudų odinių kušėčių, galvojau apie senąją poną Lipmaną, kurį tą dieną lankiau pagal *Carito* programą. Pas jį niekuomet ilgai neužtrukdavau. Turėdavau jam įdėti akių lęšius. Jis kiekvieną kartą sakydavo: „Nesąmonė. Juk aš jau aklas.“ Bet jie vis tiek neišbraukė jo iš mano sąrašo. O aš, tiesą sakant, tuo džiaugiausi. Apsilankymai pas jį buvo man vieni mieliausių. Jis turėjo silpnę sodams. Tai padėjo jam išsilaikyti. Klausėsi apie tai daug laidų. Garsiai pats sau kartojo įvairių augalų rūšių požymius. Gerai prisimenu, kaip kartą jis pasakojo man apie snaudalinę džiūgūnę. Jo manymu, tokia graži geltona gėlė neužsitarnavo tokio vardo.

Su žmona jis kadaise turėjo sodą. Dabar gyvena vienas pusanatro kambario bute. Ir man kilo klausimas, ar tokie dvasiniai sodai gali žmogui padėti vakaro valandomis, ar jie tiesiog nugrimzta nakties

vienatvėje. Suprantu, kad mintys apie poną Lipmaną ir panašius dalykus ne per geriausiai nuteikia, kai išsirengi pramogauti.

Tuo metu su Eleanora dalijomės vienu buto raktu. Antrąjį vasario viduryje ji atidavė vienai draugei, kurią pažinojo dar nuo mokyklos laikų ir kuri buvo atvažiavusi iš Fraiburgo į Hamburgą ieškoti savo tikrojo tėvo. Maloni būtybė šviesiomis garbanomis, klausos aparatų parinkimo specialistė. Nepraėjo nė savaitė, ir ji iš tikrųjų jį surado, tą savo tėvą. Elektronikos parduotuvėje *Media Markt* Vandsbeko rajone. Anaip tol nesijautė pakylėta. Po dviejų pirmųjų susitikimų verkdamą sėdėjo mūsų virtuvėje:

– Aš taip stengiausi, man tai kainavo tiek daug jėgų – ir tik kad pamatyčiau, jog mano tėvas – sumautas bukaprotis.

Taip nusiteikusi ji netrukus ir vėl išvažiavo namo. Pylimo Vartų geležinkelio stotis, ketvirtas kelias, puikiai prisimenu. O su ja išvažiavo ir mūsų raktas.

Tą naktį grįžusi namo Eleanora mygė durų skambutį kaip per gaisrą. Užsimiegojęs išlinkau iš lovos. Koridoriuje buvo šalta it ledainėje. Vėjas ir vėl buvo atplėšęs orlaidę į galinį kiemą. Atidariau duris.

Šokiai, alkoholis ir dar balažin kas paliko savo pėdsakus. Juodas akių tušas nubėgęs po akimis. Trumpi plaukai prilipę prie kaktos. Skruostai liepsnote liepsnojo. Dėbtelėjau į išterliotą jos veidą. Ji nepratarė nė žodžio. Ją gaubė toji gili, mistiška eleanoriška ramybė, kuri man taip patiko, ir tada, kad ir ką tuo metu veikdavau, viską padėdavau į šalį ir tučtuojau nutildavau. Ji nežiūrėjo į mane. Ignoravo mane. Skubėdama ir šiek tiek svirduliuodama lakstė savo ilgomis, plonomis kojomis, aptemptomis juodomis suplyšusiomis pėdkelnėmis, po butą, rankiodama visokius daiktus. Prisimenu, kaip ji žvarbdama visą laiką stovėjo atsirėmusi į sieną priešais buto duris. Laukiau, kas bus toliau. Mūvėjau tik apatinėmis kelnaitėmis ir vilkėjau marškinėlius su Betmeno atvaizdu, vaikystėje gautus iš vaikų darželio auklėtojo. Tada jie man buvo pernelyg dideli, dabar buvo kaip tik. Betmenas visuomet buvo mano svajonių didvyris. Mat jame buvo tiek daug tamsių kertelių. Ir vis tiek jis buvo didvyris.

Tada ji priėjo prie manęs ir sušvebeldžiavo:

– Ar tu žinai, kad plekšnės, kol dar mažos, atrodo kaip visai normalios žuvys? Tik kai užauga didesnės, pasidaro plokščios. O viena akis pasisuka aukštyn.

Atsakymo ji nelaukė.

Pasiėmė savo krepšį. Tarpduryje dar kartą atsigrėžė.

– Man labai gaila.

Tik po trijų siaubingai ilgų dienų ir naktų, per kurias ji neparėjo ir aš negalėjau jai prisiskambinti, supratau, kad šitais žodžiais ji užbaigė visą mūsų istoriją.

Kažkas man buvo sakęs, ką reikia daryti, kai tave palieka moteris. Nereikia liūdėti! Reikia kuo greičiau atsisėsti, paimti į rankas nuostabiai gražų popieriaus lapą, *Montblanc* firmos parkerį ir surašyti sąrašą. Užrašyti viską, ką jau seniai norėjai padaryti ir dabar iš tikrųjų gali padaryti, nes tos moters nebėra. Tarkim, ten galima įrašyti važiavimą autostopu per Pietų Ameriką, kalnų dviračio pirkimą, vykimą į Čempionų lygos finalines varžybas. Žinoma, į sąrašą galima įtraukti ir moterų vardus. Na, bet užbėgsiu už akių: tai tikrai nebuvo pats geriausias patarimas, kurį kada nors buvau gavęs. Bet sąrašė, kurį sudariau po dviejų savaitių, devintoje vietoje buvo įrašas: dėdė Džimis, blynai, Niujorkas.

PAS DŽIMĮ BUVO ne tik blynų. Jo valgiaraštį sudarė per 150 patiekalų. Jame buvo tiesiog viskas, nuo karšto jautienos kepsnio su lydytu mocarelos sūriu iki didžiausių sumuštinių vegetarams. Su nuoroda: *Breakfast all day, open seven days a week, free delivery*. Visas puslapis buvo skirtas *Jimmy's Famous creations*, patiekalai, pavyzdžiui, buvo pavadinti *Curios George* ir *Notorious Nick*. Peržvelgęs šitą valgiaraštį, kuo tikriausiai galėjai tikėtis čia esant visą būrį padavėjų ir virėjų, besisukiojančių aplink su baltomis prijuostėmis. Tikrovė buvo kitokia. *Jimmy's Grill & Luncheonette* 22-ojoje Manheteno gatvėje, tarp šeštosios ir septintosios aveniu, buvo viena vienintelė juodai baltomis plytelėmis išklota patalpa – daugių daugiausia 30 kvadratinųjų metrų, kuriuose buvo verdama, kepama, čirškinami kepsniai, valgoma, susimokama ir šnekučiuojamasi. Tiesa ta, kad čia buvo penkiolika kartų daugiau patiekalų nei sėdimų vietų. Lygiai dešimt baro kėdžių, išri-